

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 008567 12 Кж
Бања Лука, 11.09.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића, и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Мачкић, у кривичном предмету против оптуженог Б.Д., због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ), одлучујући о жалбама окружног тужиоца из Бање Луке и браниоца оптуженог, адвоката М.Б. из Б.Л., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 008567 12 К од 30.03.2012. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички тужилац Витомир Солдат, оптужени и његов бранилац, донио је 11.09.2012. године,

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Б.Д., а уважава жалба окружног тужиоца, тако што се преиначава у одлуци о казни пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 008567 12 К од 30.03.2012. године и оптужени Б.Д., због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ, за које је том пресудом оглашен кривим, примјеном одредаба члана 42. тачка 2. и 43. став 1. тачка 1. КЗ СФРЈ, осуђује на казну затвора у трајању од 4 (четири) године.

У преосталом дијелу, првостепена пресуда остаје неизмијењена.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 008567 12 К од 30.03.2012. године, оптужени Б.Д. је оглашен кривим због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године.

Обавезан је да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 152,00 КМ, те плати паушални износ од 200,00 КМ.

Оштећена Х.Х. је на основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), са имовинско правним захтјевом у цјелини упућена на парницу.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе окружни тужилац и бранилац оптуженог.

Окружни тужилац побија пресуду због одлуке о казни, с приједлогом да се пресуда преиначи и оптуженом изрекне веће казна.

Бранилац оптуженог пресуду побија из свих жалбених основа прописаних у члану 310. ЗКП РС, те предлаже да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

На жалбу тужиоца бранилац оптуженог је поднио одговор у којем је предложио да се та жалба као неоснована одбије.

На сједници вијећа републички тужилац је изложио жалбу и остао код навода и приједлога из жалбе.

Бранилац оптуженог је изложио жалбу, и одговор на жалбу тужиоца, остао код навода и приједлога из жалбе као и код одговора на жалбу тужиоца, што је подржао и оптужени.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе и одговор браниоца на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога.

Жалба браниоца оптуженог у основу побијања пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка указује на повреде из члана 311. став 1. тачка з) и к) ЗКП РС ("Службени гласник РС" број 53/12). Повреду из члана 311. став 1. тачка з) жалба види у томе што је на главном претресу пред првостепеним судом оптужба као доказ извела непротоколисану службену забиљешку СЈБ К. од 16.07.1992. године коју је наводно сачинио Д.Г., дакле, лице које се у изреци побијане пресуде означава као саизвршилац дјела са оптуженим. Жалба истиче да се на овом доказу не може заснивати пресуда у складу са одредбом члана 10. став 2. ЗКП РС.

Истакнути приговор по оцјени овога суда није основан. Тачно је наиме, да је наведена службена забиљешка уврштена у доказе тужиоца, међутим, побијана пресуда, а што произилази из образложења, на садржају те службене забиљешке не заснива ни једно релевантно чињенично утврђење из изреке те пресуде.

Стога је истакнути приговор жалбе да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, неоснован.

Неоснован је и приговор да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС (у жалби браниоца) се ова повреда означава као битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка ј) Закона о кривичном поступку -

Пречишћени тексту ("Службени гласник РС" број 110/09), што одговара садржају ове повреде која је прописана у члану 311. став 1. тачка к) ЗКП РС ("Службени гласник РС" број 53/12).

Ова повреда није учињена из разлога што жалба у садржају побијања не наводи разлоге из којих би се могло видјети да је она учињена. Због тога ни овај приговор жалбе браниоца није основан.

Када је ријеч о приговорима жалбе у основима побијања пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, разлози за оба ова основа су заједнички изнесени. Они се у суштини своде на наводе да оптужени није поступао као саизвршилац ни у објективном ни у субјективном смислу, јер је поступао по наређењу претпостављеног, сада покојног Д.Г. у привођењу оштећеног О.Х. у Одјељење ... Р., те да између оптуженог и Д.Г. није постојао претходни договор да се оштећени лиши живота на начин утврђен изреком побијане пресуде. Истиче се надаље да није пронађено ни тијело оштећеног О.Х., па да стога побијана пресуда изводи погрешан закључак прихватајући доказе тужиоца, да је оптужени учинио кривично дјело за које је оглашен кривим. Слиједећи те наводе којима указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање жалба сматра да је на штету оптуженог повријеђен кривични закон.

Изнесени жалбени приговори у оба наведена основа побијања пресуде су неосновани.

Побијана пресуда је у образложењу изнијела садржај доказа и оптужбе и одбране изведених на главном претресу, те доказе је оцијенила на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, те таквом оцјеном, коју и овај суд сматра правилном, извела правилан закључак да је оптужени у вријеме, на начин и под околностима описаним у изреци пресуде учинио кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ.

Чињенична утврђења побијане пресуде заснована су прије свега на исказима оштећене Х.Х., свједока Р.Б., М.Ч., дјелимично и на свједочењу оптуженог, као и на исказу свједока Н.С. који је потврдио чињеницу да је у полицијском возилу којим је управљао Д.Г., а у којем се налазио и М.С., те један полицајац на предњем сједишту критичне ноћи затрпавао у каменолому у мјесту М., али не зна шта, јер је била ноћ.

Исказ овог свједока првостепени суд је прихватио у дјелу који се односи на предње тврдње, али га основано није прихватио у оном дијелу у којем тврди да полицајац који је сједио на предњем сједишту није био оптужени. Правилно је оцјењен и исказ свједока Д.Ш., таста оптуженог, а побијана пресуда је дала разлоге зашто овај исказ не прихвата, коју оцјену као правилну прихвата и овај суд.

Такође је побијана пресуда образложила улогу оптуженог као саизвршиоца и субјективном односу оптуженог који се огледа у свјести оптуженог о заједничком дјеловању као и психички односу оптуженог према

учињеном дјелу који се исцрпљује у директном умишљају, јер је оптужени био свјестан свога дјела и хтио његово извршење.

Из свих наведених разлога жалба браниоца оптуженог ни у једном основу побијања пресуде није основана.

Испитујући побијану пресуду у одлуци о казни, овај суд налази да је жалба окружног тужиоца основана.

За кривично дјело за које је оптужени оглашен кривим побијаном пресудом прописана је казна затвора најмање пет година. Оптуженом је изречена казна примјеном одредаба КЗ СФРЈ о ублажавању казне. Првостепена пресуда на страни оптуженог је правилно утврдила све олакшавајуће околности оцјенивши их као особито олакшавајуће, с тим што је као отежавајућу околност цјенила да је оптужени радње предузео као полицајац. И овај суд утврђене олакшавајуће околности једнако као и првостепени, прихвата као особито олакшавајуће, али оцјењује да је тим околностима дат већи значај него што то оне заслужују, те да је при томе занемарена утврђена отежавајућа околност, те да изречена казна по првостепеном суду није у свему примјерена тежини учињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је то дјело учињено. На све те недостатке у примјени правила о одмјеравању казне из члана 41. КЗ СФРЈ, основано је указала жалба окружног тужиоца.

Ваљало је стога ту жалбу уважити, побијану пресуду преиначити и оптуженом изрећи казну затвора у трајању од 4 (четири) године. Та казна је по оцјени овога суда и потребна и довољна да би се истом остварила сврха кажњавања прописана у члана 33. КЗ СФРЈ.

Из свега наведеног одлучено је као у изреци ове пресуде на основу члана 328. став 1. ЗКП РС.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић